

Tak mi zase jednou udělalo radost blýskavé kolečko. Skoro už jsem nedoufal, že se ho dočkáme... První dvě alba plzeňského trampského barda **Bédi Šedifky** (občanským jménem **Bohumila Röhricha**

)

Song nic moc

(1991, duo Kmáři = Béd'a a Míša Röhrichové) a

Místo činu: Štáhlavický lesy

(1998, společný projekt dua Komáři a skupiny Navzájem) vydalo plzeňské vydavatelství Avik, resp. jeho šéf Jirka Sláma (trampským jménem Seno), z mladického nadšenectví. Se třetím již Béd'a a Seno moudře vyčkali na zklidnění všepodnikatelské éry a vznik vyzrálého novodobého trampského společenství. Odměnou za trpělivost se jim stala ne nepodstatná podpora sdružení Avalon. Vzniklo tak solidní zázemí pro nahrávku, která bude ve své cédéčkové podobě právě dnes, 14. listopadu 2006, pokřtěna v pražském P-klubu Trojická 10.

Nové autorské album Bédi Šedifky se jmenuje ***Vzpomínka na starou stezku***. Jmenuje se tak po první písni, která je mu výborným prologem. Přesto, že Béd'a patří k současným trampským písničkářům, hlásí se jeho tvorba, včetně úvodní písně nového CD, s láskou a úctou a s vlídným nadhledem k odkazu trampských klasiků.

Vzpomínku na starou stezku

hrávalo, a skvěle, jako svoji znělku legendární duo Červánek. Neméně kvalitní Béd'ovo provedení má navíc půvab autorské interpretace.

Přesto, že to Šedífkovi i jeho domovské **Sebrance** zpívá dobře, zazpíval si i ne jeden hostující muzikant a mezi devět písní v podání Béd'ovy party se tak dostaly čtyři bonbónky sice stejné barvy, ale trochu jiné chuti. Příjemné zpestření.

Tři písně zpívá a hraje **Miki Ryvola**, v obojím podporován Sebrankou. Skočná dumka *D. C. Al Fine*

swinguje s nadšením trampa žijícího na doraz toulavou písní svého života. Pobaven poslouchám, jak Béd'ův text rozverně esemeskuje do nebe i pekla, zatímco početná část trampstva vede téměř svatou válku proti mobilům... Pomalý swing

Bye, bye podzimu

se obrací k blížící se zimě. Spolu s melancholikem Mikim se zde hrdě uplatňuje chlapecký sbor Sebranky, který zdobí převážnou část alba. V obou písních vedle jmenovaných skvěle "vaří" kytarista

Víťa Šnévajs

a

Přemek Haas

s rytmickou soupravou. Tito dva muzikanti se podílejí na většině písniček. V

Pivní peruti

se k nim přidává steel kytara

Vojty Trykara

a spolu se Sebrankou doprovází Mikiho v poněkud lenošné písni lehoučce ironizující rozpustilé pivní trampáše. Tak lehoučce, že si ji i pivíčkáři oblíbí... Snivou, zadumanou náladu má bonbónek

Pavlíny Jíšové

Žalmana Lohonky

a

Tondy Hlaváče

, písnička

Do ticha hraj mi dál

, kterou na kytary doprovází Žalman s Tondou v dokonalém soundu prvotního Spolu, ze všech nejlepšího.

Mezi písněmi, které zpívá Šedifka a ostatní chlapci ze Sebranky, je jedna výjimka, tradicionál *K onec vandru*

"jenom" opatřil textem. Textem beroucím za srdíčko i trampy za velkou louží. Rád přiznávám obdiv k básnivosti prostých slov, která Béd'a užívá s přesvědčivostí muže písíciho pravdu o tom, co důvěrně zná. Jejich nevyumělkovanost činí důvěryhodnými i písně

Před ránem

a

Písničkové pohlazení

, velice působivé svojí laskavostí. Jediná krásně vylhaná obezlička by z nich udělala kýč. Byla by jich velická škoda... Protipólem předchozím citovkám je úsměvem prozářená

Předimenzovaná swingová etuda

, nemýlím-li se, složená jako výuková instrumentálka pro Šedífkovy hudební žáčky a otextovaná až o něco později. Dobře tak, úsměvu není nikdy dost... Písničku

Pro pár šupů

zpívá a hraje Sebranka přesvědčivě, s dobře naměřenou dávkou hořkosti i protestu. Asi se dost ujme. Mám z toho strach. Už jsem ji od jiné party slyšel. Drsňácká interpretace z ní udělala buřičský song, v úryvku, obávám se, snadno zneužitelný stranou, již rozhodně nechce Béd'a posloužit. Co by tomu asi řekl Wabi?... Šedífkovy písničky slýchám přes dvacet let, nejednou přímo v jejich rodišti, v Béd'ově útulné chatičce na osadě Komáři. Byl jsem tam i po jedné ze tří povodní, které v posledních letech osadě těžce ublížily. Písničku

Srpen 2002

Béd'a složil po první vzpouře Štáhlavického potoka. Budí ve mně pocit, že to dopuštění viděli i Lístci

Sylva Čekalová

a

Radek Polívka

. Jejich panovka a smyčcem hraná basa mistrně graduje vnitřní napětí písně. Jedinečná

záležitost... Jedinečná i tím, že většina písniček z osady či jejího okolí, které skládá Šedifka velmi rád, jsou dumky romantické, optimistické i veselé a někdy až skočné. Písnička

Až se vrátí labuť

je jednou z nich, romantická, dámám srdcelomná a kraje pod zámkem Kozel milovná, krásná... Z osadního rodu je i závěrečná píseň alba,

Reminiscence

. Ve čtyřiaosmdesátém jsem byl u toho, když se u ohně na potlachovišti nedaleko zříceniny hradu Lopata sešli Old Sklerotic Boys, osadní soubor T.O. Komáři, pardi od sedmdesáti let nahoru, a hudli střídavě s brněnskou T.O. Rover's a dalšími, o generaci či dvě mladšími trampy. Byli neuvěřitelní. Pocit setkání s kouzelnými trampskými dědečky... Právě jim, Sklerotikům, kterým Běďa, tehdy ani ne padesátiletý, kapelníčil, dnes tuto píseň zpívá. Doprovází ho jen jeho kytara a viola

Vítka Hoška

. Tklivá píseň. Vzpomínka, poděkování. Prosté, upřímné a proto velebné a krásné. Lepší koncovku svému albu Běďa nemohl dát.

Čas oponou trhl: Běďa je za sedmdesátkou, jako tenkrát jeho Sklerotici, a chlapcům ze Sebranky, **Jirkovi Pardubskému - Blondákovi** a **Jirkovi Kastnerovi - Beduardovi** (kytary, zpěv) je zhruba tolik, jako bylo Běďovi na začátku jeho kapeničení v Old Sklerotic Boys.

Kontrabasista Sebranky

David Kristl - Angrešt

je přibližně stejně mlád jako já v době, kdy jsem ve Sklerotících uzřel kouzelné trampské dědečky. Nevím, zda Angrešt vidí v Běďovi kouzelného trampského dědečka, ale já dnes, po těch letech, vím, že jím je! Cédečko, které právě křtí, je jedním z důkazů pravdivosti mého tvrzení.

P.S.: Další informace o tomto CD a souběžně vydaném zpěvníku naleznete v Aktualitách na www.sdruzeni-avalon.cz